

Туземцитѣ разправятъ за тѣхъ страхотии и чудеса. На менѣ бѣха разказвали вече, че горилитѣ по тоя край крадатъ хора, особено жени, отнасятъ ги въ гнѣздата си и ги държатъ като пленници. Единъ старецъ дори считаше за честь да се хвали, че баща му билъ рожба на така отвлѣчена жена и горила. Други описваха, какъ стадо горили нападнало едно село, избило хората, разрушило кжщитѣ. А колкото и да търсѣхъ нѣкой, който лично е пострадалъ отъ планинската горила, не можехъ да намѣря. Мнозина сж чели писания на писатели и пжтешественици, които съ още по-страшни бои описватъ жестокоститѣ на горилитѣ, сраженията, които ставатъ между тѣхъ и хората, засадитѣ, които тѣ устройватъ на ловцитѣ.

Сега, скритъ на дървото, наблюдавахъ съ очитѣ си не една или две, а цѣло стадо горили и се чудѣхъ на тѣхъ. Тѣзи скромни вегетарианци ме бѣха подушили, навѣрно ме бѣха и зърнали, когато току задъ гърба имъ се покатерихъ на дървото. Азъ смутихъ игритѣ и закуската имъ. И все пакъ тѣ тѣй тихо и мирно се оттегляха и нито мислѣха дори да се нахвърлятъ върху ми.

Стадото стигна до скалитѣ.

Водачътъ имъ, който и одеве бѣхъ зърналъ за малко — една прекрасна мжжка горила, за каквато отдавна мечтаехъ — се появи пръвъ на открито и почна бавно и спокойно да се качва право нагоре. Какъ ловко се катерѣше той!

Прицелихъ се продължително и гръмнахъ.

Горилата, жителътъ на африканскитѣ дебри и планини, се заклати, размаха ржце и падна гърбомъ надолу.

— Какво ли ще стане сега? Какво ли ще стане сега? — питахъ се тревожно азъ. — Нѣма ли сега тия горски човѣци, високи до три метра, да се върнатъ? Съ единъ само замахъ на дългитѣ си ржце всѣки отъ тѣхъ може да ме погуби. . . Дали ще имамъ време да